

Resolució 8/2017, de 18 de gener

Núm. Expedient Reclamació: 260/2016

Administració reclamada: Ajuntament de Sant Quirze del Vallès.

Informació reclamada: Dictamen encarregat a un despatx d'advocats extern.

Sentit de la resolució: Inadmissió.

Resum: La reclamació davant la GAIP, com a via d'impugnació substitutiva dels recursos administratius, només pot tenir lloc abans, i mai després de la impugnació de la resolució expressa o presumpta de què es tracti en via contenciosa administrativa. Estant ja l'assumpte en via judicial, on es rebrà plena tutela judicial efectiva, amb les garanties reforçades pròpies del recurs contenciós administratiu, no té sentit que la GAIP s'hi pronunciï. A més, com les pròpies resolucions dictades per la GAIP són impugnables en via contenciosa administrativa, la resolució sobre el fons de la reclamació per part de la GAIP podria donar lloc a un segon recurs contenciós administratiu davant un altre òrgan jurisdiccional, la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb el risc evident de sentències contradictòries i un malbaratament innecessari de recursos públics.

Paraules clau: Ajuntament. Urbanisme. Recurs contenciós administratiu previ. Inadmissió.

Ponent: Oriol Mir Puigpelat.

Antecedents

1. El 10 d'octubre de 2016 té entrada a la GAIP la Reclamació 260/2016, presentada el 6 d'octubre contra la resolució de desestimació parcial de l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès de la sol·licitud d'accés a informació que s'indica a l'antecedent següent.
2. El 25 de setembre de 2015, la persona reclamant, com a advocada que actua en nom i representació de tres societats mercantils titulars de finques incloses en l'àmbit del sector El Castellet del municipi de Sant Quirze del Vallès, àmbit del planejament municipal sotmès a execució mitjançant Junta de Compensació, sol·licita a l'esmentat Ajuntament (registre d'entrada núm. 2015010898) que li sigui lliurada una sentència d'un Jutjat Contenciós Administratiu de Barcelona referida als convenis urbanístics subscrits entre aquella Junta i l'Ajuntament, així com un dictamen encarregat per l'Ajuntament a un determinat despatx d'advocats "[d']anàlisi de la situació urbanística del Sector El Castellet". L'esmentada Junta de Compensació no hauria facilitat aquest darrer dictamen, i se'n demana còpia atès "l'interès particular de les meves representades en el seu contingut". Es demana que la informació sigui lliurada per correu postal o presencialment.

3. El 3 d'agost de 2016, l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès dicta resolució (notificada a la persona reclamant el 8 de setembre de 2016, després d'un intent previ) d'estimació parcial de la sol·licitud d'informació (Decret d'Alcaldia 2016001890). Estima l'accés a la sentència demanada (de la qual s'adjunta còpia), però desestima la petició de còpia del dictamen sol·licitat, al que qualifica com a "*due diligence*", en considerar que "es tracta d'un dictamen jurídic de caràcter intern, l'aportació del qual queda excepcionada a tenor del que disposa l'article 29 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern" (LTAIPBG).
4. El 6 d'octubre de 2016, com s'ha dit, es presenta la reclamació, que té entrada al registre de la GAIP el dia 10. La reclamació es presenta en nom d'una sola de les tres societats mercantils que van sol·licitar inicialment la informació i conté la fonamentació següent: "[La resolució parcialment desestimària] s'empara en l'article 29.1.[a] de la Llei de transparència, no obstant l'informe que es sol·licita sí té rellevància i interès públic i no és de caràcter intern". A la reclamació es declina el procediment de mediació que preveu l'article 42 LTAIPBG.
5. El 13 d'octubre de 2016, la GAIP comunica la recepció de la reclamació a la persona reclamant.
6. El 14 d'octubre de 2016, la GAIP comunica la presentació de la reclamació a l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès i li demana l'expedient, així com un informe jurídic sobre la reclamació presentada.
7. El 4 de novembre de 2016, l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès trasllada a la GAIP l'expedient de la sol·licitud i l'informe jurídic sobre la reclamació. En aquest informe, l'Ajuntament manté i justifica el seu criteri contrari a lliurar el dictamen sol·licitat sobre la base de la causa d'inadmissió de l'article 29.1.a LTAIPBG i indica, en una nota a peu de pàgina, que la persona reclamant hauria interposat recurs contenciós administratiu contra la manca de resolució en termini de la sol·licitud d'informació que es troba en l'origen de la reclamació.
8. El 23 de desembre de 2016, la GAIP acorda l'ampliació en un mes del termini de resolució de la reclamació, a l'empara de l'article 23 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC), i així ho notifica a les parts.
9. El 10 de gener de 2017, la GAIP sol·licita a l'Ajuntament de Sant Quirze del Vallès que li trameti la documentació acreditativa de la interposició del recurs contenciós administratiu esmentat a l'antecedent 7. El mateix dia 10 de gener, l'Ajuntament tramet la documentació que acredita que la persona reclamant, en nom de la mateixa societat mercantil que insta la reclamació, va presentar el 30 de juny de 2016 recurs contenciós administratiu contra la manca de resolució per part de l'Ajuntament de la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent 2. Es tracta del recurs contenciós administratiu núm. 233/2016, pendent de resolució per part del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 10 de Barcelona.

10. L'11 de gener de 2017, la GAIP es posa en contacte amb la persona reclamant, que confirma que va interposar l'esmentat recurs contenciós administratiu abans de presentar la reclamació davant la GAIP.

Fonaments jurídics

1. Inadmissió de la reclamació en haver-se interposat prèviament recurs contenciós administratiu

Com es desprèn dels antecedents, la persona reclamant ha interposat el 30 de juny de 2016 un recurs contenciós administratiu contra la manca de resolució per part de l'Ajuntament de la sol·licitud d'informació que es troba en l'origen d'aquesta reclamació. El recurs ha estat interposat amb anterioritat a la presentació d'aquesta reclamació i encara no ha estat resolt.

Aquest fet obliga a inadmetre la reclamació, ja que la reclamació davant la GAIP, com a via d'impugnació substitutiva dels recursos administratius (article 42.6 LTAIPBG i article 23.1 de la Llei bàsica estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern –LTAIPBGE–, en relació amb l'article 112.2 de l'actualment vigent LPAC), només pot tenir lloc abans, i mai després de la impugnació de la resolució expressa o presumpta de què es tracti en via contenciosa administrativa. Estant ja l'assumpte en via judicial, on es rebrà plena tutela judicial efectiva, amb les garanties reforçades pròpies del recurs contenciós administratiu, no té sentit que la GAIP s'hi pronunciï. A més, com les pròpies resolucions dictades per la GAIP són impugnables en via contenciosa administrativa (article 72.2 LTAIPBG), la resolució sobre el fons de la reclamació per part de la GAIP podria donar lloc a un segon recurs contenciós administratiu davant un altre òrgan jurisdiccional, la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb el risc evident de sentències contradictòries i un malbaratament innecessari de recursos públics.

L'Ajuntament, després de la producció del silenci administratiu, seguia tenint l'obligació de resoldre la sol·licitud de manera expressa (articles 42 i 43, apartats 1 i 3, de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú –en l'actualitat, articles 21 i 24, apartats 1 i 3 LPAC–), però aquesta obligació no implica que, en cas que finalment es dicti resolució expressa, com ha succeït, això legítimi per instar dues vies paral·leles i potencialment contradictòries d'impugnació.

La persona reclamant, en no rebre resolució expressa a la seva sol·licitud en el termini legalment establert, hauria pogut presentar reclamació davant la GAIP, que es troba en funcionament des de l'1 de juliol de 2015, o esperar a que es dictés resolució expressa, però en haver preferit interposar directament recurs contenciós administratiu contra aquella resolució presumpta, com pot fer perfectament (en la mesura que la reclamació davant la GAIP és potestativa i no resulta preceptiva per poder acudir als tribunals –article 39.1 LTAIPBG i article 24, apartats 1 i 6 LTAIPBGE–), ha perdut

el dret a reclamar davant aquesta Comissió i ha d'esperar a que es dicti la resolució judicial instada, contra la qual podrà interposar els recursos judicials que corresponguin.

2. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 18 de gener de 2017, resol per unanimitat:

1. Inadmetre la Reclamació 260/2016.
2. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 260/2016 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 18 de gener de 2017

Hi consta la firma.

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.